

Omluvným úsměvem by se dneska měla ohánět máma, kdyby se alespoň trošičku začetla do knížky, kterou jsem denně houževnatě opisovala.

Jí ovšem nebylo pomoci. Scházel jí dar moci na lásku vidět. A moji *Citadelu* důsledně ignorovala.

Jednou, když jsem opouštěla koupelnu, mě zarazil vánek, který se vznášel v suchu předsíně. Voněl po dešti. Za oknem zářilo jasné ráno. Zamířila jsem do kuchyně. Když jsem vytahovala svoji

židli, ze stoupající vláhý horké kávy se ke mně opět pronikavě zvedla vůně deštivého lesa, která dovedla objímat jedinečnou náručí...

Jak jen mi šlo, obrátila jsem se ke dveřím. Nepodívala jsem se na mámu, kráčela jsem do předsíně.

„Bohunko, copak? Je ti špatně?“ byla mi v patách.

„Te...“ broukla jsem a zamířila do koupelny. Žádný z flakonů neobsahoval Michalovu vodu po holení, kterou jsem tu cítila.

„Chceš se zase mýt?“

„Te!“ odsekla jsem a bezradně se rozhlížela kolem.

„Chybí ti něco? Mám ti něco přinést z pokoje?“

Strnule jsem na ni pohlédla a důrazně jsem ukázala hlavou na kuchyň. „Tepo te!“ zaháněla jsem ji snídat.

Uprostřed předsíně jsem bezradně čichala známou vůni. Vyšla jsem ven, ale z verandy se hrnuly paprsky slunce, které byly vzdálené vůni lesa i deště. Byla cítit jen uvnitř domu. Ohlédla jsem se po tichu v kuchyni a vykročila jsem ke svému pokoji. Nedočkávě jsem natáhla nosem: všechno bylo prováté vánkem, který se prodíral přes hroznové listí dovnitř a neměl nic společného s vůní lesa. Popošla jsem k oknu a vyklonila jsem se: nebyla vidět ani kapka po dešti.

Zaostřila jsem: vůz stejné barvy jako Michalův stál u branky od tetina dvora. Nebylo vidět jeho značku, nezahlédla jsem ani nikoho uvnitř. Prázdný byl i dvůr.

„Bohunko...?“

„Te!“ trhlo mnou. „Tepotera,“ hlesla jsem rychle a spěchala ke dveřím. Nevěděla jsem, co mám dělat. Věděla jsem jen, že na mně máma nesmí poznat, co jsem objevila. Nejpřirozenější by bylo zamířit na terasu a vydat se k potoku. Místo toho jsem však následovala mámu do kuchyně.

Připadalo mi důležité dělat vše, jak máma chce. Myslela jsem přitom na to, že jsem se nemýlila: vůně deštivého lesa, která bývala cítit i v nemocnici, mi správně našeptávala, že Michal byl u mě mnohokrát, ale máma mi ho pokaždé zapřela. Nebyl tedy v Americe.

Utírala jsem si koutek úst a urputně uvažovala, jak se dostanu k tetě za potok, kde na mě čekal můj muž. Nejdůležitější bylo nezpánikařit a dát si pozor, aby mi to myslelo.

Sváděla jsem už zápas s konečkem rohlíku, ale nepřišla jsem na nic.

Abych měla od mámy klid, hned po snídani jsem vypila sklenici vody, do které přidala pár kapek z lahvičky, kterou jsem ještě neznala, a nevědouc si rady, zatoužila jsem po *Citadele*. V samotě písku její pouště chtěla jsem přemýšlet o tom, co si počít. Věřila jsem tomu, že vůz, který jsem viděla, byl Michalův, a věřila jsem taky tomu, že se tady neobjevil poprvé. Bezpochyby mu už teta sdělila, že mě máma drží v chalupě. Bude mě tedy znovu hledat. Chtěla jsem se před mámou obrnit stránkami knihy.

Mířila jsem ke knihovničce, na kterou jsem si knížku odkládala, ale můj fascikl na ní chyběl. „Tepotera leta polika?“ chytala se mě panika. Bylo k neuvěření, že by mi máma *Citadelu* i ve své největší zlobě či pomatenosti schovala. „Tepotera...“ nemohla jsem se ubránit pláči.

Máma se smála: „Schovala jsem to, Bohunko. Už je v zavazadle.“

Nechápala jsem, co to *zavazadle* znamená. „Tepotera leta polika tepo...“ řekla jsem vystrašeně, neboť jsem netušila, čeho by byl blázen typu mojí mámy schopen, kdyby se rozzlobil. Nechtěla jsem ji rozzlobit. Dělal jsem téměř všechno, co si přála, ale nechat si vzít svůj fascikl s psaním a čtením, to jsem nemohla.

Byla jsem po snídani, a i když se mnou máma zapomněla posilovat ruku a nohu, psaní a čtení jsem nechtěla pustit z paměti. „Tepotera leta...“

Neohlížela se na mě. Popošla k oknu, a jako by mě neslyšela, otevřela ho a dívala se ven.

Přes její rameno jsem se ujistila, že vůz známé barvy za potokem chybí. Nechtěla jsem se dívat na to opuštěné místo. Zaraženě jsem zvolala: „Tepotera leta polika tepo!“

Máma si mě nevšímala, jen najednou prudce odhrnula záclonu a otevřela okno.

„Ano, tady to je... Dobrý den!“ šveholila do dálky. „Hned jsme dole...“ Rychle okno zavřela.

Rozechvěle se ke mně vrhla: „Tak, Bohunko, jedem!“

Nechápavě jsem na ni civěla.

„Jedeme do lázní!“ jásala. „Beruško moje...“

Bylo toho na mě moc najednou. Jejího pobíhání, vrčení auta před domem, Beruška, i slovo *lázní* mě začínalo zmáhat.

Ale máma – jako vždycky – nehledíc na nic, jen na sebe – otevřela dveře pokojíku a vyběhla ven.

Bezmocně jsem visela očima na dveřích.

Když se rozletěly, dovnitř se vhrnul přítloustlý, malý pán bez hřívý kaštanových vlasů, které jsem znala z fotky na stolku.

„Dobrý den, milostivá!“ zvolal. „Prosím – keslo je vám k dispozici.“

Nechápavě jsem zatřásla hlavou.

Poněkud žoviálně popošel blíž, sehnul se a podebral rukama moje rameno.

„Tepotera leta,“ zkoušela jsem protestovat.

Dříve než by se mi podařilo mu vysvětlit, že chci psát, mě posadil na modrou koženkovou plotnu mezi dva kovové držáky. Pružně mě naklonil dozadu a přehoupl přes práh. Vytlačil mě na terasu, kde mě spustil po šikmé plošině až na dvůr, na němž čekal žlutý sanitní vůz.

Lekla jsem se: „Tepo?“

„Teíte s na lečeně, že?“

Neměla jsem tušení, co to žvatlá. Ani jsem se nenadála a nalézala jsem se na lehátku pod bíle čalouněnou kapotou.

„Tepo!“ křikla jsem ostře, když se přese mě natáhl, hledaje popruhy k uvázání.

Lekl se a couvl. Čekal, dokud máma nevynesla na terasu dvě tašky. Naložil i ty a beze slova pomohl mámě do křesla.

Došlo mi, že v den, kdy se ke mně Michal konečně probojoval, mě máma opět unesla.

Netušila jsem kam.